

gnjenje in umnost pa je kazala žabica svojemu lečitelju. Kakor hitro se je ta kje pokazal, legala je pametna živalica na hrbet in kazala rano, da jo namaže z zdravilnim mazilom.

Avstrijski milijonarji. Izmed 26 milijonov avstrijskih prebivalcev je priznalo le 24 oseb, da imajo nad eden milijon letnih dohodkov. Najvišje se je cenil poleg barona Rotšilda, baron Leitenberger, tovarnar bombaževine. Njegovi dohodki znašajo na leto 5.300.000 K ter plača pridobnine 259.366 K. Za njim je največji davkoplačevalec Grof Willzek. Gutmann, lastnik premogokopov ima letnih dohodkov 5.930.000 kron, za njim pride baron Liebig. Najbogatejši mož v svoji državi pa je cesar Franc Jože, sam.

Žitne cene na Ogerskem. V Budapešti so se dne 3. januarja 1903 leta določile žitne cene, katere bodejo veljale v sledečih mescih, te le svote. Pšenica za april za 50 kg K 7.61. Rž za april 50 kg K 6.61. Koruza za maj 50 kg K 5.49, za julij 50 kg K 5.69. Oves za april za 50 kg K 6.10.

Našim prijateljem! Vse naše prijatelje, kateri so nam poslali novoletna voščila prav iz srca zahvalujemo, želeč njim srečo in božji blagoslov ne le v tem letu temveč tudi v vseh bodočih!

Zunanje novice.

Tri na enkrat. V nepopisnih skrbih pričakoval je revni krojač Benjamin Hoeber v New Yorku vselega rodbinskega dogodka, kajti slednji mu je obetal, da bode moral razun dosedanjih treh lačnih otrok tudi za četrtega skrbeti, kar je pri malem zaslušku gotovo velika naloga in še večja skrb. Ko so mu pa minulo soboto naznanili, da mu je usoda mesto jednega otroka, dodelila kar tri hčerke na enkrat, ni mogel izustiti najmanjše besedice in je nehote vzel klobuk ter se šel na ulico hladit, da okreva po strašnem iznenadenju. Blagoslov je bil za njega preobilan.

Miš v klobuku gospe. V New Yorku je prišla neka lepo oblečena gospa v voz poulične železnice. Jedva se je vsedla, pričela se je tresti, potem je nekaj časa popravljala svoj klobuk, katerega je pa končno s vso silo vrgla na tla in pričela kričati. Radi tega so tudi ostale ženske v vozu pričele kričati in plezati na sedeže. Iz klobuka, ki je ležal na tleh, prilezle so namreč tri nežne male — miši, na kar so prestrašene ženske kakor hitro mogoče, ostavile voz in se razkropile, le policaj je ostal še v vozu in lovil poredne miši.

Pri „usmiljenih“ bratih in sestrah. V S. Servilju pri Benetkah imajo katoliški menihi v oskrbi norišnico. Iz tega zavoda je prihajalo toliko pritožb, da je dala nedavno vlada zavod preiskati. Pri tem se je našlo, da je bil ta duhovni zavod pravcata srednjeveška mučilnica. Kar se drugod kaže le še v muzejih iz srednjega veka, vse take mučilne stvari so se v imenovani norišnici redno rabile, in sicer tako vestno, da se je izdalo na leto 1000 lir za nove mučilne priprave, kakor železne okove za noge in roke,

usnat ovratnik itd. Razun tega so bolniki strašno stradali, kajti za 700 oseb se je kupovalo na dan le 15 litrov mleka in razun mleka in kruha pa itak niso dobili navadno druge hrane. Komisija je potem obiskala še bolnišnico „Caretto de Montebeluna“, ki jo oskrbujejo „usmiljene sestre.“ Tukaj so se pokazali še strašnejši prizori. V zelo ozki celici ste ležali na pr. dve bolnici prikljenjeni v posteljo, ki ni bila že več tednov osnažena. To je bila baje potrebna kazen, ker sta se upirali nunam. Krščanska usmiljenost ima še zveze z dobo svete inkvizicije!

Štiri tožbe za zakonsko ločitev so se vršile 20. t. m. v Londonu (glavnem angleškem mestu) in pri vseh so bili vzroki enaki. V vseh 4 slučajih so bili namreč možje kot vojaki v Južni Afriki in ko so se vrnili, so našli svoje ženke v naročju drugih. Žene so se izgovarjale s tem, ker njihovih mož dolgo ni bilo nazaj.

Človek, ki ga še v ječo nočejo je 28leten potepuh Franc Souček iz Tabora na Českem. Pred nekaj tedni so ga pripeljali praški policaji malodane nagega v zapor ter ga ondi vsaj za silo oblekli. 24. decembra, na božični večer je zapor „odsedel“, toda ni veliko maral za svobodo, na toplem se je čutil vsega blaženega. Zastonj je prosil ječarja, naj ga tam pusti vsaj do novega leta. „To ne gre“, zatrjuje ječar, „to morate zopet kaj „naštimate“, ker po nedolžnem mi nikogar ne zapremo.“ — „Že prav“, si je tedaj mislil Souček. Na ulici je vsakogar nadlegoval z beračenjem, a policaj ga ni maral takoj vzeti s seboj, ker je znal, da je šele zapustil luknjo ter se mu mora dati najpoprej prilika, da si poišče službo. Ko je toraj policaj opominjal potepuha Součka, naj ne berači, se je ta nanj obregnil, in policaju takoj privoščil par toplih zaušnic. Na to ga je policaj zopet odgnal v ječo v kateri je sedaj za šest tednov preskrbljen. Toda postiti se bode moral v vsakem tednu po enkrat.

Luknja za dušo. V Kaplanski državni zbornici se je pritožil nedavno neki poslanec, da so domačini v burski vojni mrtve onečaščali, ker so našli več padlih z globokimi ranami. Zbornični tajnik je pojasnil, da to ni bilo pohabljanje mrtvih nalašč, temuč je pri temu plemenu vojni običaj, da izrežejo padlim globoke rane, da zamore izbežati duša iz telesa.

Mačke so pojedle v Pančovi nekega Horaka. Zadel ga je najbrže kap (božji žlak). Ko so ga našli v njegovem stanovanju, bila ga je le še okostnica, ker so meso oglodale ž njega mačke, katerih je več redil-in katere so bile po gospodarjevi smrti zaprte v izbi in niso imele, kaj družega jesti.

Otroci umorili očeta. V Ameriki so umorili otroci J. Roechersa. Ustrelil ga je 14letni sin z nalašč v ta namen kupljeno puško. Po umoru zavlekel je očeta s pomočjo dveh mlajših bratov, katerih eden je 10 in drugi 8 let star, na kup slame. To slamo je potem zažgal. Edini vzrok tega groznega ravnanja je bil, kakor se pravi, da je oče svoje otroke preveč pretepaval.

Vrabec na sodnikovi glavi. Ko so se nedavno pričele v nekem ameriškem nadsodišču obravnave

priletel je skozi odprto okno vrabec, se vsedel na glavo pravičnega sodnika in pričel trgati sodnikove lase. Spočetka sodnik vrabcu ni zameril, toda ko je začel vrabec po sodnikovi glavi kljuvati, ga je spodil. Slučajno je vrabec s tem dosegel, da je bil obtoženec oproščen.

Gospodarske stvari.

Konec.

Precepljanje sadnega drevja. Svoje naziranje morash podrediti zahtevam trga, ker posameznik ne more trgovcem zapovedati in tržišče obvladati, pač pa nasprotno. Tam, kjer ne odločuje priljubljenost, kateri se ni treba na ničesar ozirati, se mora gledati edino le na bodoči gospodarski uspeh. Na samo eno vrsto se seveda ne bomo zanašali. Priporočljiveje je gojiti vsaj nekatere vrste, že zaradi obletavanja in oploditve cvetja, kajti mogoče je, da se nekatere vrste same na sebi ne oplode. Napačno bi bilo vzgajati prav drag sad, ker nam ne bo dal toliko dobička, kakor če pridelujemo ceno, da lahko vredneje predajamo in vendar še kaj pridobimo. S pridelovanjem nagizdanega sadja naj se pečajo strokovni vrtnarji, kajti navadnemu kmetu hodi predrago, če bi ga tudi znal pridelovati. Več ko stane pridelovanje, dražje bomo morali držati, manj bomo prodali. S precepitvijo nameravamo slabo rodeče drevje premeniti v dobro rodeče. Lahko pa se zgodi, da drevo uničimo, če ne postopamo pravilno. Predvsem je treba tisto drevo „pomladiti“, to se pravi, prikrajšati mu poglavitne veje. A to naj se zgodi že decembra ali vsaj januarja. V februarju še malce prižagamo dotične veje, in sicer precej blizu debla, ker sicer se kaj lahko zgodi, da se v bujni rasti nova krona koncem dolge veje odlomi in drevo težko poškoduje. Najboljša oblika za novo precepljeno drevo bo koševa, ker se je najmanj bati poloma in ker imata luč in dež enako prosto pot do vsake nove krone ob koncu veje. Če se nekatere veje previsoko povspno, naj se močnejše prirežejo, sicer drevo „zdivja“; nasprotno pa spodnje veje puščajmo daljše, da si opomorejo in višje zrastejo. Tako sok priteka enakomerno vsem vejam in njihovim mladikam. A vejo, ki bo delala vrh, si moramo vzgojiti, ker skušnja uči, da to ne dela drevo le lepše, ampak tudi krepkejše. Razentega pa je še paziti, da se drevesu, ki ga hočemo precepiti, morajo pustiti nekatere veje, ki se šele drugo leto odžagajo, ko so se cepovi že dobro obrasli. Saj večkrat vidimo, da se je drevo ravno vsled tega, ker so se vse veje hkrati odžagale, nenadoma posušilo, čeprav je še par mesecev raslo in so cepi ozeleneli. Te si razlagamo iz tega, da docela odžagamo drevo ni kos, da bi preobilico dovedenega soka zmagalo, in primerno porabilo, zato sok zestaja po lubju in brstju, kar dela vse drevo nekako „vodeno“. Radi tega začno gniti podpluta mesta, ali pa pozimi ozebejo, in drevesa hiraje poginejo, se pesuše. Navadno se pri takih drevesih opazuje, da novi poganjki obdrže listje čez zimo, ali pa koža po deblu poč. Enako opazujemo tudi

pri trtah. Na ta način si razlagamo to prikazen. Uvažujoč dejstvo, da više stoječe veje več soka dobivajo in bolje rasejo, moramo najprej te precepiti, spodaj stoječe pa za letos pustiti, sicer, če delamo narobe, požlahtnitev ne bo uspevala. Saj bi tudi senca cepom škodovala! Čim krepkeje je tisto drevo, ki ga nameravamo precepiti, tem več vej smemo spodaj pustiti. Te se odžagajo tekom let, kakor pač bolje kaže, a ne kar vse hkrati, ampak tedaj pa tedaj, čeprav med letom. Kako pa naj cepimo? Tako, kakor vsakteri najbolje zna. Večinoma so naši kmetje najbolj vajeni cepiti v precep, na kalanje, ker se jim najbolj sponaša. Je pa tudi prav krepko rastoče, če so veje dosti močne, da cepič krepko primejo. A priprosteje je cepiti za kožo in v zarezo „kozjo nožico.“ Sicer pa moramo opomniti, da za cepljenjem v precep rado osrče gnije, posebno če se ne zamaže ali pa če je rast kesna. Cepljenje s „kozjo nožico“ je težje, sicer pa najprimernejše. Cepljenje za kožo je dokaj priprosto ter se vedno bolj razširja. V močnejše veje bomo na vsak način vtaknili po več cepičev, ker se potem hitreje zarasejo. Najmanj pa moramo vcepiti vsaj dva cepiča, ker sicer ena stran veje odmerje. Kako naj se potem odgnani cepiči privezujejo, da se zaradi svojega listja ne odlomijo, bo zadel menda vsakdo, komur je zato sploh mari. Namen tega sestavka pa je kmete opozoriti na priliko da se je poslužijo in svoje gospodarske dohodke zboljšajo.

Pisma uredništva.

Spietüren pri Sv. Barbari v Halozah. Hvala lepa za dopis! Porabili ga bomo prihodnjič!

Sv. Vid pri Ptuj. (Onkraj mosta!) Pride prihodnjič!

Sv. Vrban pri Ptuj. Hvala! Dobili smo dopis prepozno!

Našim dopisnikom. Srčna hvala za dopise! Vseh dopisov nismo mogli priobčiti. Kar je ostalo pride v prihodnji številki.

Naročniki! Naše upravništvo Vas prosi za potrpljenje! Dobili smo toliko novih naročil, da nam ni bilo mogoče do dosedajne številke vsega v red spraviti. Novi naročniki, in vsi tisti, ki so menjali svoj naslov, dobili bodejo „Štajerca“ par dni pozneje, kakor drugi! Omeniti še moramo, da smo poslali danajšno številko ne oziraje se na spremembo naslova, po istim naslovom, kakor do sedaj.

„Štajerčeva“ prošnja!

Vsakega tistega našega naročnika, kateri se iz enega kraja preseli v drugi kraj in nam piše, da mu naj njegov naslov (atres) predručimo, uljudno prosimo, da vsak tak naročnik, kateri želi, da se mu naš list pošilja v drugi kraj, zapiše poleg novega naslova (atresa) tudi ravno tisti naslov, pod katerim je naš časnik poprej dobival; tisti, ki imajo na svojih naslovih na desni strani tudi našo številko natisnjeno, naj tudi tisto število zapišejo. To zato, da gre delo hitreje izpod rok in da se ne prigodijo nikake pomote. Dobro je tudi, da vsak novi naročnik zapiše tudi hišno številko. Kdor se čisto na novo naroči, to je tisti, kateri „Štajerca“ od nas po pošti še ni prejemal, vsaki tisti naj zapiše na odrezek denarne nakaznice (postanwajzunge), ki se nahaja na levi strani: „Sem čisto novi naročnik“. Kdor pa nam pošlje denar po poštnelem čeku, in hoče naročnino ponoviti, naj zapiše na sredini čeka, to je nad besedami

Erlagschein — Položnica

te-le besede: „Ponovim naročnino“ ali pa samo število, katero ima na svojem naslovu. Seveda se mora takoj spodaj pod temi besedami zapisati znesek, katerega pošlje in pa ravno takšen naslov (atres), kakoršnega dobiva od nas pisanega ali tiskanega. Ako nam pa kak čisto novi naročnik pošlje naročnino tudi po poštnelem čeku, katerega je od kakega svojega prijatelja dobil, in bi se rad čisto na novo naročil, tisti naj tudi ravno tam zapiše besede „čisto novi naročnik.“